

deep dive

Uitgave	Categorie	Onderwerp
39	Speeltechniek	De essentiële gitaarstijl van topgitaristen - Deel 2

“**Deep Dive**” is een periodiek verschijnend e-paper, dat naast de **GuitarJan.com** nieuwsbrief, wordt verstuurd aan geïnteresseerden. “**Deep Dive**” behandelt een specifiek muziektheoretisch onderdeel, dat kan variëren van een akkoorden clinic tot het behandelen van toonladder rariteiten of een gedetailleerde uitleg van een bepaalde solo, of een complex slagritme.

We gaan er voor de “**Deep Dive**” serie van uit dat je een redelijke muziektheoretische kennis hebt, waarbij onze website **GuitarJan.com** je natuurlijk alle studie- en oefenmogelijkheden biedt.

De essentiële gitaarstijl van topgitaristen - Deel 2

In deze “**Deep Dive**” proberen we gitaar- en speltechnieken te achterhalen van Annie Clark, beter bekend als de Amerikaanse zangeres, musicus en *songwriter* St Vincent. Als gitarist heeft Annie Clark absoluut een individuele en onconventionele speelstijl. Van *riffs* die op een enkele snaar worden gespeeld tot bijtende akkoorden, de kenmerken van haar gitaarspel kunnen wellicht ook jouw gitaarspel een opfrissertje geven. Het is erg verleidelijk om de veilige route te kiezen als je *riffs* en solo's schrijft, door het toevoegen van een pentatonische *run* hier, een *power chord* daar, en klaar is je compositie. Annie Clark heeft zich nooit voor de veilige route geïnteresseerd, en gedurende haar carrière heeft ze talloze verschillende manieren laten horen en zien, om gitaarspel uitdagender, vernieuwender en interessanter te maken. Ze schuwt ook effectpedalen niet, dus gebruik wellicht een *fuzz* of *distortion* pedaal als je de voorbeelden gaat spelen.

1

T
A
B

12 12-10-7 - 0-3,5-3 | 0-0-3-5-7-5-3 | 12-12-10-7 - 0-3,5-3 | 0-0-7-5-3-5-3

Voorbeeld 1 laat zien hoe de *riffs* van Annie Clark over één enkele snaar worden verspreid, en daarbij heb je een bijzonder dynamische speelstructuur nodig met je speelhand. Deze aparte één-snaar *riffs* geven haar muziek vaak een soort van samenhangend gevoel. Speel deze in de E natuurlijke mineur toonladder geschreven *riff* maar eens, die qua vingerpositioneringen het grootste gedeelte van de (lage) E-snaar omvat.

Een bijzonder kenmerk van het meer recente werk van Annie Clark is haar gebruik van effecten en hoekige *riffs*, waardoor de gitaar als het ware gestript wordt van zijn oorspronkelijke karakteristieken. Uiteindelijk

2

klinkt de gitaar niet eens meer als een gitaar. Voorbeeld 2 kun je het beste spelen met een combinatie van *fuzz* en een *octave* effect waardoor je een soort bijtende, synthesizer-achtige *riff* krijgt. Voeg wat dissonantie toe in de laatste maat van de riff met de $\flat 5$ noot (de 4de positie op de A-snaar), ook een typisch kenmerk van de muziekstijl van Annie Clark.

3

Je zult al wel geconstateerd hebben dat als je iets wilt spelen in de stijl van Annie Clark, je wat merkwaardige *riffs* gaat tegenkomen, zoals in voorbeeld 3. Een hoekige en ongelooflijk drukke *riff*. De interessante akkoorden waarmee de *riff* wordt afgesloten zijn samengesteld uit een octaaf, met een additionele sext er boven op geplakt. Dit soort *riffs* maken het gitaarspel van Annie Clark zo fascinerend.

4

STRUM BEHIND NUT OR BRIDGE

Oppervlakkig gezien lijkt voorbeeld 4 een eenvoudige octaaf-*riff*, maar er is weer een typische Annie Clark rareit verwerkt. Bij elke tweede maat worden de open noten gespeeld óf achter de brug, óf achter de topkam van de gitaar. Dit geeft een knarsend en piepend geluidseffect dat, zeker als het gespeeld wordt over een *fuzz* pedaal, leidt tot een ongewoonlijke en niet-gitaarachtig geluid.